

Colecția $\sqrt{9}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

Cuprins

Cuvant inainte	7
Partea I	15
Spalarea pe creier, cu sapun de casa	17
Coadă, ca un sarpe cu clopotei	41
La Paris, birjar, la Paris!	51
Charles de Gaulle, colt cu Ambasadei	59
Sa tragem linie	73
Partea a II-a	77
<i>Pentru pustime, cu nostalgie</i>	<i>81</i>
Cum sa iei BAC-ul fara sa inveti	83
Parinte, nu ai nici un drept sa-mi minti copilul	86
Doar o natiune de loaze isi uraste dascalii	91
De ce sa chiulesti de la scoala vietii	94
Pentru liceenii care-au dat BAC-ul si cred ca li s-a intamplat ceva extraordinar	98
Bandajul bunicului. O poveste pentru cei tineri	101
Mic dictionar pentru liceenii revoltati	105
Dragobete pana la capat	108
<i>Cand memoria fuge cu altul</i>	<i>111</i>
Pe vremea cand pixelii erau oameni	113
De ce mi-e greu sa pun tricolorul in geam	116
Nostalgie cu cartofi	120

De ce n-am nevoie sa-i explic mamei cu cine sa voteze	123
Ultima zi din prima jumatate a vietii mele	126
<i>Despre viata, fara anestezie</i>	129
Despre varsta	131
Viata si moartea destinatiei turistice	134
Tortionarii muzicali. Amintiri din 1984	137
Cum sa produci un talk-show	142
Scrisoare catre gay	145
Stam pe net	149
Moartea ca un debut	152
<i>Orice asemanare cu realitatea</i>	155
Mari figuri ale net-ului romanesc	157
Adevaratul juramant al noilor ministri	162
Extrema dreapta si intelepciunea ei	164
Generatia care ar trebui sa dea socoteala	166
<i>Trup si spirit, da' mai mult trup</i>	171
De ce nu merit sa fiu vesnic	173
Ce astept de la biserica din coltul strazii	176
Trafalet Square, colt cu Strada Patriarhiei	181
Daca Dumnezeu ar sarbatori Craciunul	183
Da-l mai tare, sa nu-mi aud gandurile!	186
<i>Media, prima mea iubire care m-ai inselat, nenorocito!</i>	189
De ce iti sterg opinia cand esti prost	191
In cautarea fundului pierdut	193
Cum sa invingi o masinarie de propaganda	196
<i>Mai fac un pic de politica si ma culc</i>	199
Sa dam stanga inapoi saracilor!	201
Tot ce voiati sa stiti despre dreapta si v-a fost rusine sa intrebatii	203
Stanga de caviar iti fuge din farfurie	206
Cine dezmembreaza Romania	209
Cand ofiterii raman si oamenii buni emigreaza	212
Nici Ponta si nici Ioannis nu mai pot castiga alegerile ...	216
Mana sus cine n-ar ridica un deget!	219
Romanii care scuipau pe politica s-au apucat de ea.	

Ce-am primit pe mail in ultimele 10 ore de la voi si ce ineamna asta	223
<i>Ma pricep la economie, ceva de speriat!</i>	227
Viata nu e dreapta si asa trebuie sa ramana	229
De ce nu poti face dus cu subventia la nesfarsit	232
Cand salariul e o spaga sa nu furi	236
De ce pupam mana care ne ia portofelul	238
Manifestul Partidului Prostilor	242
<i>Cand cineva iti spune ca esti prea bun, apoi sa stii ca acela-i un cliseu</i>	245
Tara din care ati plecat	247
Nascut in limba romana	251
Ardealul e inima tarii. Cum facem s-o ascultam cand bate?	254
<i>Olecutza de geopolitica merge?</i>	259
Raul incearca sa cucereasca lumea. Din nou	261
Romania ESTE Vestul	265
Tradarea de tara ca business	268
Cum a devenit Occidentul uncool	272
Tradarea de tara ca sentiment inaltator	276
<i>Imi place sportul facut, nu vazut</i>	279
De ce mergem cu bicicleta departe	281
Avertizare de furtuna	284
Cum am adormit la cursa pe mare	290
Satul care striga la biciclisti	296
De ce ne intoarcem prieteni de pe mare	300
Noaptea fulgerelor la Capul Caliacra	305
Devoid of any meaning	309

© 2014 Lucian Mîndruță

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Notă: pentru a se păstra forma originală în care a fost scrisă, această carte nu conține diacritice decât în acele pasaje în care textul inițial era deja astfel marcat.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MÎNDRUȚĂ, LUCIAN

Share! / Lucian Mîndruță. – București : Herg Benet,
2014

ISBN 978-606-8530-71-0

821.135.1-992

Tipărit în România

Lucian Mîndruță e jurnalist de atâta vreme, încât acum îi e jenă să precizeze, de teamă să nu fie dus la muzeu.

De notat totuși că din 1992 și până de curând a fost implicat în diferite proiecte de print, televiziune, social media și, câteodată, nici un fel de media.

Azi îi învață pe alții ce i-a plăcut mai mereu: vorbitul în public despre branduri și arta de a te bălbâi cât mai puțin la televizor.

De câțiva ani, încearcă să facă trecerea între jurnalism și PR și între calitatea de angajat și defectul de a fi patron.

Îi plac oamenii care îl contrazic. Îi iubește pe ăia care îl aprobă. Firește, vă va spune că vă adoră pe toți, pentru un like.

Are câteva hobby-uri de fițe, deși, când îl întrebi, vrea să fie un băiat popular.

Merge cu bicicleta pentru că are una mai scumpă decât o mașină normală.

Și, dincolo de toate, abia așteaptă să citească și el cartea asta, pentru că autorii (pe care îi ține într-o pivniță) i-au spus că e interesantă pe alocuri.

Michaelei si lui Stefan,

gazdele mele la Paris,

cu multumirea ca au tras de mine sa fiu cronicar de social media
al istoriei pe care au scris-o ei si prietenii lor.

Cuvant inainte

Povestea asta incepe simplu, pe un deal de langa Valea Doftanei, cu mine alergand dupa copiii care se vad din ce in ce mai mici in fata.

Adaugati la asta un deal cu smocuri de iarba si santuri, abrupt, care da spre un drumeag forestier pe care tocmai urcasem cu un cuplu de prieteni. Un deal cu iarba umeda pe care piciorul meu drept aluneca si trosneste, cu un zgomot de vreasc uscat.

"Craaaaac!"

Asta a fost nasterea mea in social media. Dar inca nu stiam atunci. Pentru ca primul lucru pe care l-am facut a fost sa urlu, exact ca la o nastere. Un urlet venit din intensitatea incredibila a durerii si din spaima nesfarsita c-am ramas fara picior.

Am strigat la brazi si la deal cateva minute. Apoi

am realizat in ce situatie ma aflam: pe munte, la distanta mare de masina si cam prea mica de padure, unde vedeam deja, ca in Scufitza Rosie, un lup gata sa se infrupte din mine, eu, culmea evolutiei, bla, bla, bla.

A fost cea mai rapida coborare in trei membre din viata mea. Si cel mai rapid parcurs pana la spitalul de urgenta, o suta si ceva de kilometri mai departe. Si cele mai fericite cinci zile pe care le datorez in intregime chimiei medicale – recomand cu caldura tramadolul, un opioid, chiar daca n-aveti glezna rupta si reparata cu suruburi si placa.

O saptamana mai tarziu eram acasa. Singur. Legat de canapea cu firele nevazute ale unui proaspat handicap locomotor.

Depresie? Checked. Masina lovita in incercarea de a pleca de acasa, cu piciorul stang pe acceleratie? Checked. Plans de mila pe toate tonurile? Checked.

A doua zi am pus prima postare pe facebook.

Buna dimineata tuturor! Ii salut pe aceasta cale si pe cei care-si permit luxul de a merge in doua picioare. Dupa ce-am cazut pe munte saptamana trecuta, am descoperit ce frumos e sa fii biped. Traiasca evolutia naturala care ne-a adus

aici! Si ce bine era daca ne inzebra si cu glezne mai rezistente....)))

Aveam contul din 7 februarie 2009. Dar nu m-am chinuit sa-l umplu cu ceva pana in ziua in care m-am pomenit lipit de pat. M-a prins, insa. Ca un paianjen mecanic, jumătate insecta, jumătate circuite integrate, care si-a tesut in jurul meu plasa de cuvinte si like-uri si cereri de prietenie...

De fapt, despre ce este social media?

Despre prietenie? Nu sunt un om sociabil. Daca ma pui la masa cu doi necunoscuti, o sa fiu foarte fericit sa-i las sa vorbeasca intre ei. N-am fost niciodata cel mai popular baiat din clasa. Stateam in penultima banca. Ridicam mana fortat de imprejurari. Pe scena, la serbarea scolara? Nici vorba!

Si-atunci ce-am cautat si ce-am gasit in facebook?

Pai, s-o luam pe rand. Ce face facebook-ul din noi? Ne tine ca la cinematograful. Ne ajuta sa traim vietile altora, oricat de neverosimile ar fi ele. Ne da gratuit acces la relatii pasagere (nu neaparat de amor), fara riscuri si fara sa fim nevoiti ca a doua zi de dimineata sa mai dam "buna ziua".

Dar ne tine si ca pe animalele dresate de circ: pe un taburet, pe canapea, in baie sau in metrou, in asteptarea bucatiei de zahar a like-ului.

Sunt un copil de walk-man: prima generatie extrasa din realitate. In anii 80, mergeam printr-un oras gri si comunist, colorandu-l cu sunetele din castile mele, conectate la masinaria portabila. Am gasit in facebook un alt fel de walkman. Post-iPod. Pre-cip-uri implantate in creier. Unul in care stirile si viata nu mai sunt "ce se intampla", ci "ce anume se spune despre ce se intampla".

Asta si explica succesul facebook la generatia mea. Care a trecut de etapa "deja vu" si a depasit-o si pe cea "deja fait". Suntem in cautare de greseli noi de facut. Dar suntem aici si cu speranta ca lumea pe care ne-am promis-o, aceea a solidaritatii pentru o cauza buna, se poate intampla. Fara sa fie un accident.

Si mai suntem aici cu un mare gol de umplut. Romania e suma de indivizi in cautarea unui motiv sa-si spuna "natiune". Pana la facebook, traiam cu tentativele noastre de institutii: o clasa politica mizera si cu intelect modest, institutiile media ajunse la numitorul comun al prostului proprietar de telecomanda, structuri sociale dedicate promovarii mediocritatii, ca solutie care nu starneste scandal, desi nu multumeste pe nimeni.

Am fost natiunea capului la fund. Am fost, inainte de facebook, o suma de taceri. Unele complice. Altele furioase. Am fost o masa de indivizi care credeau ca sunt singuri si ca numai ei sunt asa, in

felul asta. Asa, adica refuzand mandria lozincarda "de a fi roman" si proclamand in schimb fericirea de a fi om. Cu bune si rele, dar mai ales cu convingeri autentice.

Am fost o armata in ceata. Divizie dupa divizie de oameni hotarati sa lupte pentru ceva mai bun, incapabili, pana la facebook, sa se vada unul pe altul.

Am avut noroc cu masinaria asta a americanului de la Harvard. Pentru ca ne-a dat, pentru prima oara in istorie, sansa sa descoperim ca langa noi sunt ceilalti. Care cred in aceleasi lucruri ca noi. Care sunt decisi sa mearga mai departe de un like si-un share. Care pot invinge minciuna din media, devenind ei insisi mici antene de emisie-receptie.

Cartea asta strange povestea a doua-trei saptamani de alegeri, asa cum le-am vazut eu, pe wall-ul meu de facebook, unul dintre cele cateva mii din care oamenii si-au luat informatii, sentimente si porniri. N-am dreptul sa-mi arog in nici un fel mai multa influenta decat am primit din partea prietenilor mei si followers-ilor mei. Ei sunt 80.000, eu sunt unul singur. Si cu totii traим deja intr-o lume in care individul are exact cata putere isi poate lua din jur, prin propriile abilitati de convingere.

Dincolo de asta, veti gasi aici texte pe care le-am scris in ultima vreme si care au starnit comentarii, contestari si mai ales dezbateri. Pana la urma, asta a fost si cheia descoperirii noastre de catre noi toti: faptul ca ne-am asezat la calculator decisi sa nu mai fim de acord.

Culmea, asta n-a dus la discordie, ci la descoperire. Iar pentru mine, binecuvantat cu mii de oameni care imi scriu zilnic cate ceva, chiar si doua vorbe, a dus la reimpacarea cu statutul meu de est-european, roman si, foarte de curand, teribil de indragostit de tara mea.

Stiu, am mai scris despre amor, nu neaparat despre cel national. Cum ar fi acest post:

Inca nu m-am lamurit: in povestea intreaga a vietii, amorul e un feature sau un bug?

Inca nu pot da raspunsul la intrebarea asta. Dar va pot spune ca acum, dupa ce i-am redescoperit pe romani, pot sa ma intorc in minte la cartea de istorie si la aia de romana din copilarie si sa spun: da, a mai ramas ceva din noi!

Mai e ceva de iubit in tara asta, chiar si cand nu-ti plac traficul, saracia, coruptia, prostia, incapatanarea de a refuza idei noi si abilitatea de a te minti singur.

Mai e ceva de iubit: pe romanii care refuza toate
astea de mai sus. Asta am descoperit in patru ani
de social media: ca poti sa-ti iubesti din nou po-
porul si ca poti sa spui exact de ce!

Partea I

Spalarea pe creier, cu sapun de casa

Suntem deja la aproape o luna de la alegeri cand scriu textul asta si, la fel ca la Revolutie, teoriile conspiratiei sunt mai populare decat amintirile noastre.

Si un pic mai jignitoare.

Au spus despre oamenii care au dat share unii altora ca sunt propagandisti. Ca s-au lasat "spalati pe creier". Ca masinaria facebook a fost tunata din butoanele din America, sa-l dea mai incet pe Ponta si mai tare pe Iohannis. In acest moment, daca e sa ma uit in oglinda tinuta stramb in presa de stanga si la vorbele imbuibatilor care-i plang pe saraci, suntem cateva milioane de oameni care ne-am pacalit.

Trebuia sa-l credem pe bunul roman si sa-l detestam pe neamtul fara copii. Cum de s-a intamplat invers?

In paginile acestea am sa incerc sa spun povestea alegerilor asa cum s-au vazut ele in postarile unui jurnalist aflat – ce noroc! – intre doua slujbe. Deci cu mult timp liber in fiecare zi, cu urechile ciulite si cu scurta la mana. Degetul mare de la mana dreapta imi tremura si acum, cat scriu randurile astea. Si imi tremura si atunci, in primele zile din septembrie. Apropo, postarile din momentul acela sunt cu fundal gri, textul de azi cu negru pe alb*.

Eu cred ca presa e libera cu adevarat atunci cand publicul vrea sa fie liber. Cand e inteligent, interesat de adevar si onest.

Nu poate fi presa libera cand oamenii sunt niste sclavi care isi cauta in permanenta un stapan mai bun. Altfel spus, presa trebuie sa fie un organ de simt prin care sa intelegi lumea. Nu un ocean intors in care sa-ti privesti propria mizerie morala, glazurata cu un pic de glamour, cat sa poti trai mai departe in ea.

Dincolo de toate, presa libera e un lux. Nu poti sa te bransezi ilegal la ea, cum o faci la curent. Trebuie s-o platesti. N-o

* Pentru un text mai lizibil, s-a renunțat la diferențierea de fundal. Post-urile care sunt preluate de pe Facebook sunt marcate cu un corp de literă diferit. (n. ed.)

faci tu? O plateste altul. Si va fi presa lui libera.

Fireste, randurile astea sunt ca raspuns la primele salve de flegme trimise spre vazduh de presa aservita stangii, intr-o campanie electorala cum nu s-a mai vazut din 1990. Absolut toata lumea era recrutata. A inceput, daca va aduceti aminte, cu transferul alesilor locali spre PSD.

Alesii locali primesc un SUV ca sa schimbe partidul, din ce se aude. Normal. Iti trebuie o masina inalta, sa nu se strice cand calci peste cadavre.

A continuat cu cooptarea unui domn pe care l-am stimat la primul mandat si l-am gratulat la prima iesire in decor.

Am inteles ca Tariceanu promite fiecarui cetatean in etate care-l voteaza o soacra noua, mai tanara ca el.

Oastea de stransura s-a completat in zilele urmatoare cu un avocat al poporului care a facut mai ales jocul acuzarii.

Victor Ciorbea are o datorie de 1,2 milioane de euro la banci. Nu e nimic spectaculos. Cam tot atat s-a imprumutat Romania pe zi, in mandatul lui!

FINAL FRAGMENTE DIN CARTE